

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi S. N.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II KO 203/25,
na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 23 lipca 2026 r.

na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.
o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu
przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i
postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W dniu 6 lipca 2026 r. S. N. (dalej: „skarżący”) wniósł pismo zatytułowane
„skarga na przewlekłość”. W piśmie tym zazначył, że składa skargę na
przewlekłość rozpoznania jego sprawy i domaga się od Skarbu Państwa
zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł.

Uzasadniając zasadności skargi skarżący powołał się na art. 2 ust. 1 ustawy
o skardze na przewlekłość oraz przywołał orzeczenia Sądu Najwyższego,
Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Według art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość tylko wówczas, jeśli skarżący wniesie żądanie o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, którego skarga dotyczy, a ponadto w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa merytoryczna ocena skargi.

Przekładając powyższe na realia przedmiotowej sprawy, należy podkreślić, że w treści skargi skarżący nie wysunął żądania stwierdzenia przewlekłości

postępowania. Za takie żądanie nie da się bowiem potraktować sformułowania: „Skladam skargę na przewlekłość w rozpoznaniu mojej sprawy”.

Wypada też zauważyć, że w uzasadnieniu skarżący nie zawarł okoliczności faktycznych, które wskazywałyby na przewlekłość i w efekcie nie wyjaśnił, jakie działania lub zaniechania sądu uważa za przejaw nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy. Braków tych nie uzupełnia powołane przezeń orzecznictwo, gdyż przytoczone orzeczenia nie odnoszą się do konkretnych okoliczności rozpoznawanej sprawy ani nie pozwalają na ustalenie, na czym miałyby polegać sygnalizowana przewlekłość.

W takiej sytuacji konieczne staje się uznanie, że wniesiona skarga, z uwagi na brak żądania stwierdzenia przewlekłości postępowania i brak przytoczenia okoliczności uzasadniających to żądanie, nie spełnia wymogów ujętych w art. 6 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23) i w konsekwencji podlega odrzuceniu.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[a.ł.]